No. 21. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 21 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INKOMEND REGT OP DE GRANEN IN ENGELAND.

(Vervolg van onze vorige.)

Het dalende en klimmende regt, hebben wij gezegd, geeft aan de binnenlandsche speculanten en opkoopers van granen waarborg tegen aanzienlijke verliezen, en verschaft hun daardoor, bij het geringste uitzigt op prijsverhooging, eenen prikkel tot aanzienlijke opkoopen, waardoor dan de prijzen geweldadig worden omhoog gedreven ten voordeele zeker van de landbouwers, die nog granen bezitten, doch tot aanmerkelijk nadeel van de smalle gemeente, die daardoor broodsgebrek krijgt, en van al die landlieden, die zich reeds van hunne granen hebben ontdaan, en nu in de prijsverhooging der overige artikelen, welke uit de verhooging der graanprijzen noodzakelijk voortvloeit, moeten deelen.

Een *vast regt*, zeiden wij verder, zou aan de buitenlandsche Kooplieden gerustheid geven, om eenen geregelden graanhandel op Engeland te drijven en daartoe de vereischte betrekkingen aan te knoopen; daardoor zou het grove speculeren en opdrijven der graanprijzen binnen dat land worden te keer gegaan; de doorgaande prijzen matiger blijven dan thans; de arbeidsloonen geringer kunnen worden en tevens de handelsbetrekkingen aanzienlijk vermeerderd.

Nemen wij b. v. eens aan, dat er door meerdere goedkoopheid veel meer graan in Engeland verbruikt werd, dan thans, — de volken welke die granen aldaar invoerden, zouden daardoor andere waren, fabrijkvoortbrengselen b. v., in ruil kunnen nemen en het kapitaal zou in het land blijven; maar de nijverheid, de handel zouden ruimschoots terug doen erlangen, wat de landbouw oogenblikkelijk door de geringere prijzen mogt verliezen; en bij dit verlies nogtans had reeds het grootste deel der natie gewonnen. Volgens RAFFLES toch staat het getal landlieden in Engeland tot de overige bevolking als 1–3 of 2½; en hoevelen onder de landlieden hebben dan nog zelven belang bij de goedkoopheid der eerste levensbehoeften! De arbeiders b. v. welke ook bij de hooge dagloonen niet genoeg kunnen verdienen, om zich het noodige aan te schaffen.

Men vreest ook wat al te zeer voor de *pachters*. Wanneer deze minder kunnen verdienen, zullen zij onderscheidene middelen te baat nemen om het daaruit ontstaande verlies te vergoeden.

1°. zij zullen trachten te meer en te beter te produceren, te ijveriger en te zorgvuldiger waken, arbeiden en doen arbeiden. (*)

2°. zij zullen trachten vermindering van pacht te bedingen, en de rijke grondbezitters zullen wel verpligt zijn zich vermindering te getroosten, of zij zullen geene deugdelijke pachters kunnen vinden of behouden.

3°. de pachters zullen, bij de meerdere goedkoopheid de dagloonen der arbeiders kunnen verminderen.

Eindelijk ook zullen zij,

4°., met hunne huisgezinnen deelen in de meerdere algemeene goedkoopheid der levensbehoeften en jaarlijks eene geringere waarde daaraan consumeren, dan vroeger.

Zoo doende zou Engeland van lieverlede kunnen naderen tot de laagte der dagloonen in andere met schulden belaste Staten, en daardoor te gemakkelijker de concurrentie in handel en nijverheid met deze kunnen volhouden, terwijl die beide laatste takken van industrie daarbij nog eene aanzienlijke ontwikkeling zouden kunnen erlangen.

Denken wij nu b. v. eens aan het arme *Polen*. Wanneer de daar gewonnen granen, ten gevolge van een veel ruimer gebruik in Engeland, tot goeden prijs konden worden afgezet; dan zag men in eerstgenoemd land weldra meerdere welvaart onder de landbouwers ontstaan en daarmede de toeneming van onderscheidene behoeften. Zoo ook met andere graanbouwende Staten.

Deze meerdere behoeften zouden moeten worden bevredigd, en al ware het nu, dat de ruilhandel niet onmiddelijk tusschen Polen en Engeland plaats vond, maar andere natien zich daarmede belastten, — dan nog zouden deze laatste Engeland niet kunnen misgaan, hetzij als debouché voor de uit Polen getrokkene granen, hetzij als stapelplaats, als hoofdmarkt der fabrijk-voortbrengselen, waaraan Polen in veel grootere mate dan nu behoefte zou hebben.

Ook leed het geene bedenking, dat Engeland tegenover de voordeelen aan de graanbouwende Staten toegekend, wederkeerige voorregten, b. v. vermindering van het inkomend regt op sommige zijner fabrijkvoortbrengselen zou kunnen bedingen, waardoor al wederom het gemak, om met andere Staten, welke deze voortbrengselen fabriceeren, te kunnen concurreren, zou worden vermeerderd.

Waar is dan het bezwaar tegen het vast regt? Alleen bij de eigenaars der landerijen, welke mindere huursommen zouden kunnen bedingen, welker bezittingen bijgevolg in waarde zouden verminderen.

Zou dit verlies niet worden gecompenseerd:

a. door de meerdere goedkoopheid veler zaken voor hunne eigene huishouding; want niet maar alleen de voortbrengselen van den landbouw zouden goedkooper worden, maar ook vele fabrijkvoortbrengselen ten gevolge van den gunstigen invloed der eerste op de arbeidsloonen in 't algemeen. Men zou in het land goedkooper leven.

b. door de vermindering van den armen-last, van de armen-taxen, welke nu uitsluitend op den grondeigendom drukken.

c. door de meerdere inkomsten, welke de uitbreiding van den handel en de nijverheid, de vermeerdering van consumtie en het grooter getal burgers, in staat komende om belastingen te betalen, aan den Staat zouden verschaffen; waardoor het openbaar crediet zou toenemen, de staatsuitgaven en de belastingen ook op den grondeigendom kunnen worden verminderd; waardoor dan deze eigendom weder in waarde zou stijgen.

Deze voordeelen zou reeds een matig *vast* regt kunnen opleveren; maar hoe veel meer de geheele afschaffing van het regt, indien de behoefte aan mededinging van den inlandschen landbouw dien niet volstrekt vorderde.

Al wat wij hebben opgenoemd zou *dan* in veel grootere mate genoten worden; maar daar zou nu nog bijkomen het uitwinnen der kosten van toezigt en contrôle en het wegvallen van alle vrees voor fraude.

DIT derhalve moet het streven zijn der Britsche regering. Doch *op eenmaal*, men moet het erkennen, zal zij er niet toe kunnen geraken. Zoolang de vrije invoer de nationale landbouw zou uitsluiten van de mededinging op de algemeene markt, zal er een matig vast regt benoodigd zijn, of wel men zou de landbouw-nijverheid den doodsteek toebrengen. Maar dat regt moet zoodanig gesteld worden, dat de buitenlandsche producteur, die nog den vervoer en de risico en het regt voor zijne rekening heeft, met den inlandschen voortbrenger kan mededingen. DAN bestaat er wedijver, en die wedijver is hoogst weldadig voor de verlevendiging van den handel, voor de ontwikkeling der nijverheid, ten gevolge van de meerdere goedkoopheid der eerste behoeften van het leven en dus van lagere dagloonen voor de werklieden, die daaraan dan evenwel genoeg hebben; eindelijk ook weldadig voor de ontwikkeling *van den landbouw*, welke dan eenen spoorslag heeft, om alles aan te wenden wat ijver, zorg en vernuft vermogen, om door overvloed van voortbrengselen aan te vullen, wat in de hoogere prijzen derzelve niet langer te vinden is.

Koningin VICTORIA heeft aan het Britsche volk beloofd, het mogelijke te zullen doen, om handel en nijverheid te bevorderen. Zoo de minister PEEL niet de speculanten in granen in dat land, maar het algemeene welzijn van alle klassen wil bevorderen, zal hij naar ons oordeel, om de belofte der Koningin te vervullen, een matig *vast regt* moeten voorstellen, en ook DIT moeten intrekken, zoodra de inlandsche landbouw in staat is gekomen, om de mededinging met de buitenlandsche producteurs vol te houden.

Bij dat matig vast regt, zou nog de regering de magt moeten trachten te erlangen, om, wanneer de graanprijzen tot eene bepaalde hoogte gestegen waren, door het toekennen van PREMIEN, op den invoer van buiten voordeelig te werken, en daardoor tegen de onmeêdoogende en hebzuchtige binnenlandsche speculanten en opkoopers een krachtig wapen in de hand te hebben.

(*) In zijne Brieven over de algemeene welvaart, D. I. bladz. 9, zegt onze uitstekende VAN HOGENDORP teregt: »Aldus ontwikkelt de landbouw-nijverheid DIT NOODZAKELIJKHEID, alle hare krachten; zij neemt alle verbeteringen aan en volgt de nuttigste uitvindingen. De landbouw maakt alsdan bestendige vorderingen, en noodzaakt den grond om aan de nijverheid de schatting van al zijne rijkdommen af te staan."

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 12. Februarij. Men meldt uit Stuttgard, van den 9. Februarij: Onze *Zwabische Mercurius* behelst het volgende artikel, betrekkelijk de geschillen tusschen de Britsche regering aan de Kaap de Goede Hoop en de landwaarts inwonende veeteelt en akkerbouw drijvende huisgezinnen, welke haar gebied verlaten hebben, om zich in de meer oostwaarts gelegene kustlanden neder te zetten: »Een Wurtemburger, die zich langen tijd te Port Natal heeft opgehouden (waarschijnlijk Dr. *Krausz*) houdt zich overtuigd, dat de, door eene van de Kaap vertrekkende expeditie tegen de jonge republiek der Trek-Boeren te ondernemen aanval, welke men volgens de jongste berigten van de Kaap verwachten moet, met vele moeijelijkheden gepaard zal gaan. Te land uit de Britsche nederzettingen derwaarts te geraken is voor een korps troepen onmogelijk. De boeren zelven hebben op hunnen trektogt te land met onuitsprekelijke moeijelijkheden moeten worstelen en veel verlies aan menschen en aan vee geleden. Een korps geregelde troepen zou onder die moeijelijkheden, welke een deel der tegen dezelve gehardde, aan land- en luchtstreek gewone achterkolonisten ter naauwernood te boven kwam, noodwendig bezwijken. Maar ook ter zee zou zulk een aanval eene netelige onderneming wezen. De boeren zijn in het bezit der met geschut beplante forten, die door de Engelschen aangelegd geworden zijn, toen zij gemeld punt voor eenen tijd bezet hebben, om de bloedige geschillen met de Kaffers te beletten. De toegang door de haven is door eene zoogenaamde baar of zandbank gesloten, over welke bank alleen schepen, die niet diep gaan, kunnen binnenloopen; de smalle geul, die slechts voor de breedte van een eenig schip ruimte heeft, wordt door het geschut der forten bestreken. Op nog een ander punt der baai zou wel eene landing met booten mogelijk wezen; maar hier leveren de langs het strand henen loopende struiken en kreupelhout, en achter deze de overoude bosschen aan de boeren een bolwerk, dat voor troepen ondoordringbaar is; het wis treffende schietgeweer der boeren zou de gelanden ontwijfelbaar geveld hebben, eer zij nog in de nabijheid der vesting zelve konde geraken. Van ammunitie zijn de uitwekenen voor jaren lang voorzien. Slechts tweedragt onder hen zelven zou den aanvaller de zege kunnen verschaffen; doch zulk eene oneenigheid zal door den diepgewortelden volkshaat tegen de Engelschen wel voorkomen worden."

— Uit Zwitserland wordt geschreven, dat de wolven er dit jaar van eene zoo zeldzame stoutheid zijn, dat zij niet alleen de boerderijen, vlekken en dorpen naderen, maar men derzelver spoor tot nagenoeg voor de poorten van Geneve heeft waargenomen, terwijl intusschen de door den wind hoog opgejaagde sneeuw het jagtmaken op dezelve zeer bezwaarlijk doet zijn. Het dagblad van Walliserland bevat zelfs hieromtrent een paar nog al aardige bijzonderheden.

Een reiziger, die zich door het Zwartewoud naar Saint Maurice begaf, ontwaardde tot zijne niet geringe verbazing, dat een wolf hem op eene zeer geringe afstand volgde; zich hierop omkeerende en blijvende staan, ging de wolf tegen over hem zitten, en toen hij weder voortging, deed de wolf zulks insgelijks. Een kwart mijl verder was die onaangename reisgezel nog altijd bij hem, maar aan de brug van Mauvoisin raakte hij van hem verlost en begaf het dier zich in het gebergte.

Een ander persoon bewandelde des avonds ten elf ure, bij heldere lichte maan, maar eene zeer strenge koude, dienzelfden weg, zich van Martigny naar zijn buitengoed begevend. Ter halverwege aan den weg naar Ottan gekomen, zag hij op eenigen afstand een dier midden op den weg, en nader komende, erkende hij het voor een wolf, die op de achterste pooten zittend, hem strak bleef aanstaren. Hij zocht het dier, door het forsch aan te spreken, te dreigen en met den voet stampen, te verjagen, maar de wolf bleef onbewegelijk; weldra sprong er een tweede over den breeden langs den weg loopenden haag, en deze plaatste zich in het zelfde postuur naast den eersten. Het ongeraden achtend, dezen post van schildwachten met geweld aan te tasten, keerde de wandelaar op zijne stappen terug. Een honderd schreden gedaan hebbende, zag hij om, nieuwsgierig te weten of de wolven op de plek waren blijven zitten, en nu zag hij, dat zij, de een ter regter, de ander ter linker zijde, hem een weinig achterwaarts vergezelden. Omstreeks een kwart mijl wandelde hij aldus met dit lastig geleide, hetwelk hem, in weerwil eener koude van 10 of 12 graden, de podagra stoffen uit de poriën joeg. Op eenigen afstand van eene boerderij gekomen, bleven zijne bewakers iets meer achterwaarts, en in de hoop van zich van hen te verlossen, zette hij het in den vollen draf; tot zijn geluk ontmoette hij nu nog eenige menschen, die zich naar St. Maurice, de rigting van waar hij kwam, begaven. Dit gezelschap boven dat zijner vroegere geleiders verkiezende, keerde hij met hetzelve terug en hoorde de wolven huilend in het gebergte wijken.

BELGIE.

LUIK, den 12. Februarij. Alhier is dezer dagen een huwelijk voltrokken, waar van het geheimzinnige der omstandigheden de algemeene nieuwsgierigheid niet weinig prikkelt.

De bezoekers van Spa en Chaudfontaine zullen zich voorzeker herinneren, er dezen zomer gezien te hebben een jong meisje met een schalksch oog, die, voorzien van eene doos met kostbaarheden, aan een ieder loodjes wilde opdringen voor hare loterij, uit welke niemand ooit iets trok.

In den loop van de maand Julij ll. zag men twee vreemdelingen, waarvan de een, van meerder jaren dan den anderen, aan wien hij tot mentor scheen te verstrekken, te Spa, de laan *du Marteau* op en neder wandelen. — Gij zult toch, zeide den oudste tot de jongere, tot een huwelijk moeten besluiten. Ik verlang niet beter, kies mij slechts eene vrouw. — Wat zoudt gij van deze zeggen. — Deze, zoo goed als eenig ander, zeide de jongste. Intusschen naderde het koopmeisje, om hare loterijbriefjes aan deze heeren aan te bieden. Niet gering was hare verwondering toen men, in plaats van haar geld te bieden, haar het voorstel deed, om in het huwelijk te treden met een rijk, er wel uitziend, jongeling. Zo

als zich laat begrijpen, viel het niet moeijelijk de zaak eens te worden; het bruidje was onbemiddeld en de oom van den aanstaande beloofde een aanzienlijk jaargeld; zijne eenige voorwaarde was, dat er geene opheldering gevraagd zou worden omtrent de familie van zijnen neef.

De beide aanstaanden vreemdelingen zijnde, zoo kon het huwelijk in geene gemeente van het rijk worden ingezegend, zoo niet een van beide aldaar zes maanden woonachtig was geweest, de plegtigheid moest derhalve tot zoo lang uitgesteld blijven, en om aan de vereischten der wet te voldoen, heeft de aanstaande bruid zich met hare moeder, met der woon, te Luik in de herberg van het *Fer-à-Cheval* aan de Bath gevestigd. De beide vreemdelingen gingen intusschen hunne reis vervolgen, en sedert eenigen tijd had men niet meer van hen hooren spreken, toen zij, nu omstreeks drie weken geleden, aan het hotel van den *Aigle Noir* aankwamen, vergezeld van een derden persoon, met het betalen der uitgaven belast. De jongeling, wiens tijd van trouwen nu begon te naderen, heeft de drie nog overig zijnde weken doorgebragt in volstrekte onverschilligheid omtrent de toebereidselen; hij heeft zich met niets bemoeid. De oude heer, die zich voor zijnen oom uitgaf, maar die evenwel niet als zoodanig in de actes beschreven is geworden, heeft alles in orde gebragt. De benoodigde papieren zijn aangekomen in een pakket met rijke wapens verzegeld en gerigt aan den Prins van ....

De plegtigheid heeft eindelijk deze week, maar zonder eenigen toestel voortgang gehad; bij ontstentenis van bloedverwanten waren er eenige lieden uit de stad tot getuigen verzocht. De bruidegom is in zijne gewone kleeding op het raadhuis verschenen, met al de onverschilligheid, die hij bij het koopen van een paard of van een kleed zou hebben kunnen betoonen; hij heeft dien dag als naar gewoonte aan een open tafel gegeten en is des anderen daags met zijn vrouwtje naar Frankrijk gereisd.

Men verliest zich in gissingen over dit zonderlinge voorval; de bij den burgerlijken stand opgegeven namen en zaken hebben niets bijzonders geleverd. De bruidegom heeft verklaard, zoon te zijn van een rijken grondeigenaar te Versailles; maar uit onderscheiden gezegden, aan zijne reisgenooten ontvallen, zou men eerder opmaken dat hij, ofschoon te Parijs opgevoed, in Duitschland te huis behoorde. Men kan ligtelijk nagaan, welke nieuwsgierigheid de zaak zelve en het zonderling geheimvol gedrag der in dezelve betrokken personen hier verwekt hebben. Sommigen houden het er voor, dat de jongeling een natuurlijke zoon van eenig groot personaadje zal wezen, dien men, door middel van een huwelijk beneden zijnen rang, vreemd aan zijne familie heeft willen maken. Maar hoe dit overeen te brengen met de verklaringen, aan den burgerlijken stand gedaan? Na de voltrekking van het huwelijk heeft men de beide oude heeren aan den jonggetrouwden man hooren zeggen: « Onze taak is vervuld; wij keeren naar Duitschland terug; doe gij thans wat u voegt en tracht het jaargeld, dat u naauwgezet toegezonden zal worden, naar behoor te gebruiken." Wat nu van dit alles te denken? Ziedaar wat een ieder zich vraagt.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 19. Februarij. Uit Dordrecht schrijft men van den 16 Feb. dat ook in het land van Altona de kinderziekte op eene verontrustende wijze heerscht.

— In het vlek Cheny, dep. Deux Sèvres, (Frankrijk) heeft in den nacht van 26 op 27 Jan. een vreesselijk ongeluk plaats gegrepen. De vrouw van eenen postmeester aldaar had zich nabij de wieg harer twee dochtertjes te slapen gelegd. Gedurende dien nacht werd zij wakker door het schreeuwen van een derzelve die ongesteld was; zij nam een chemisch zwavelstokje, stak daarmede eene kaars aan en wierp den zwavelstok daarna onder het bed. Na haar kind te hebben verzorgd, doofde zij het licht uit en viel in slaap. Weldra wekten doordringende kreten haar andermaal; de niet uitgedoofde zwavelstok had de gordijn van het bed in vlam gezet. De rampzalige moeder was geheel radeloos; ziende dat ook de wieg in brand stond vloog zij er op aan, om hare dochters aan eenen gewissen dood te ontrukken. Het vuur was zoo geweldig, dat zij ondanks al haar pogen hare kinderen niet konde bereiken, wier gekerm zij hoorde; herhaaldelijk drong zij in de vlammen, maar iedere keer deed de stikkende rook haar terugdeinzen. Eindelijk kwam men haar te hulp en sleepte haar uit het vertrek. Nadat de gordijnen verbrand waren geraakte de zoldering en weldra het geheele huis in vlam. Het was niet dan met veel moeite, dat men den brand meester werd. De eigenaar der woning was afwezig; op het vernemen van het ongeluk spoedde hij zich huiswaarts; doch zijne bezitting was in rookend puin herschapen en zijne beide dochtertjes waren in den gloed omgekomen, terwijl zijne wanhopige vrouw aan gezigt en armen zware brandwonden had.

GEMENGDE BERIGTEN.

Men bespoedigt in Engeland de toebereidselen tot het vertrek van minstens 25 schepen, welke versterkingen naar China zullen brengen. — Te Derbij is de beeldtenis van Sir Robert Peel in het openbaar met oorverdoovend gejuich verbrand geworden. — De memorie van den heer Gerard betreffende de Generaal Buzen ziet het licht. — Den 28 dezer zullen te Brussel de debatten van het komplot eenen aanvang nemen. — Mevrouw Dorval heeft zich te 's Hage als eene uitmuntende tooneelspeelster doen kennen en zal de Tweede Kamer Donderdag aldaar weder zitting houden. — In 1841 zijn in de Kol. van W. 82,776 mudden aardappelen ingeoogst en koffijzakken van verschillende grootte vervaardigd. — Te Rotterdam is stelen en arresteren aan de orde van den dag. — F. stelt in het Handelsblad voor, om eene oproeping te doen aan de Ned. natie, ten einde eene commissie daar te stellen, en op gemeene kosten eenige leden naar Londen te zenden, om aangaande de belangen der naar Port-Natal uitgeweken boeren ... in 't oog te houden en zich te doen gelden. — Tot lid van de ... K. is in plaats van de heer P. Huidekoper verkozen de heer C. A. de Tex. — De Porte heeft aan de Britsche legatie vier eereteekenen met brillanten, 98 medaillen van goud, 1000 van zilver en 10,000 van koper voor de Engelsche officieren, soldaten en matrozen, die aan den Syrische veldtogt deel genomen hebben, toegezonden.

Drie personen, welke niet minder dan 42 pistolen bij zich droegen, en een liedjeszanger, zijn te Parijs opgebragt. — Louis Bonaparte lijdt aan rheumatische ongesteldheid. — Door bijna al de stammen van het westelijk gedeelte der provincie Oran waren brieven aan den generaal Mustapha gerigt, om hunne onderwerping aan te bieden en de bescherming der Franschen tegen Abd-el-Kader in te roepen. Intusschen kost Algerie voortdurend niet-weinig geld en menschenlevens. — De Koning van Pruissen heeft het grootkruis der militaire Willemsorde gekregen. — Lodewijk Filips, is benoemd tot ridder grootkruis der orde van den Nederlandsche Leeuw. — Prins Albert van Saksen-Coburg-Gotha, gemaal van H. M. de Koningin van Groot-Brittanje, is mede benoemd tot ridder grootkruis der orde van den Nederlandschen Leeuw, benevens den lijfarts Grimm, tot ridder van denzelfden Leeuw en Boislecomte tot ridder van de Eikenkroon. — Te Amsterdam is het lijk van een 22jarig meisje uit eene gracht gehaald; dit meisje was sints 29 Dec. vermist.

MENGELINGEN.

Middel om de revenuen van den Staat te vermeerderen.

Der Adel ist die Stütze des Staats.
Codex Fredericianus.

Onder de attributen, welke de grondwet aan den Koning toekent, behoort ook de verheffing tot den Adelstand. Te dien einde bestaat er een Raad van Adel, wiens belangrijke werkzaamheden tot heden nog niet algemeen bekend zijn, maar wiens leden natuurlijk eene groote mate van het moeijelijk vak der wapenkunde moeten bezitten. Vroeger zijn de kosten voor den Raad van Adel op de staatsbegrooting gebragt; waarschijnlijk omdat het debiet van Adelsdiplomen in den aanvang welligt niet groot genoeg geweest is, om dezelve uit de daarvoor verschuldigde regten te bestrijden. Het schijnt, dat men dan nu ook bij den zweem van verantwoordelijkheid, welke thans bestaat, deze uitgaven en ontvangsten aan de kennis der Tweede Kamer en der Rekenkamer wil onttrekken. Dat zulks ongrondwettig is, zal wel geen betoog behoeven, omdat alle ontvangsten des staats, aan welke door de wet geene afzonderlijke bestemming is gegeven, de inkomsten van de rijkskas behooren te vermeerderen. Nu is het eene bekende zaak, dat ieder roturier, of niet adelijke, welke zich en zijn geslacht in den adelstand wenscht verheven te zien, even als ieder edelman die eene hoogeren adelijken rang begeert, eene niet onbelangrijke som voor het hem uit te reiken adelspatent moet betalen.

Bij den benarden toestand van 's rijks financiën zouden deze adelsdiplomen door eene verhooging van prijs een zeer geschikt middel kunnen worden, om de staatsinkomsten te stijven. Om dit doel zoo veel te beter te bereiken, en tevens het debiet der adelsdiplomen te verzekeren en te bevorderen, zoude men belangrijke verbeteringen in dit vak van beheer kunnen aanbrengen, waarvan sommigen hier als voorbeelden worden medegedeeld, van hetgeen in dezen met vrucht zoude kunnen geschieden, indien de zaak eens rijpelijk door den raad van adel behartigd en overwogen werd.

De nieuwsgebakken edelman heeft thans veel overeenkomst met de in onze kolonien van zwarte moeders geboren kinderen, welker nakomelingen eerst na eene reeks van generatien tot de blanken gerekend worden. Om deze smet uit den weg te ruimen, zoude men tegen betaling van de diplomen, de voorvaders van den nieuwsgebakken edelman, in hunne graven kunnen adelen, door welk middel zij dadelijk met den ouden adel in kwartieren zouden gelijk staan en zich dan tevens niet meer over hun voorgeslacht behoeven te schamen, zooals dit thans blijkbaar het geval is.

Evenzeer zoude men den edelman die op het vermogen eener rijke burgerdochter belust mogt zijn, het regt kunnen toekennen, om deze voor zijn huwelijk met een zeker getal harer voorouders in den adelstand te doen verheffen; eene bepaling welke veel rijke burgerdochters nog meer dan thans zoude uitlokken, om hare hand aan adelijke heeren te schenken, en aan deze den smaad zoude besparen, van zich te moeten mesallieren en met een onadelijk geslacht te encanailleren.

Ook de instelling van eene afzonderlijke kleederdragt voor de edellieden, bij voorbeeld van eenen purperkleurigen rok met gouden epauletten, zoude voor het debiet van adelsdiplomen zeer voordeelig kunnen zijn; even als het regt, om zich, tegen betaling van hoogere regten, naar zekere districten in Indiën, welke te dien einde tot heerlijkheden, baroniën en graafschappen enz. konden verheven worden, effective barons, graven enz. te noemen.

Het is te hopen, dat de Staten-Generaal dit voorstel eerstdaags in ernstige overweging mogen nemen, omdat deze geheel vrijwillige belasting geen toezigt zoude vereischen, en bovendien veel zoude bijdragen om den glans des Nederlandschen adels te vermeerderen, eene zaak welke van het grootste belang is, om dat de adelstand ook bij ons ontegenzeggelijk de steun van den staat kan worden, door een derde der staatslasten te betalen, zooals hij teregt krachtens zijn beter allooi, edeler bloed, groot vermogen en scherp verstand, een derde gedeelte van de bevolking representeert. (*Volksvriend.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

Het gebied van velen is ondragelijk, één zij heer.
HOMERUS.

Commissie tot DAARSTELLING van veranderingen in de Israel. eeredienst te Rotterdam.

Afgeluisterd gesprek tusschen een Israëliet A. en een Lid der Commissie B.

A. Ik feliciteer u met uwe benoeming, gij hebt waarlijk eene belangrijke taak te vervullen.

B. Ik dank u, en zeg u als vriend, dat ik er niet mede in mijn schik ben. Ik gevoel 't gewigt der zaak: verordeningen die sedert 269 jaren bestaan hebben af te schaffen, is waarlijk eene gewigtige taak.

A. Zeer zeker. Maar zeg mij, is 't waar, worden de talmudische voorschriften tot leiddraad genomen; zullen de leden dier Commissie als 't ware met dezen in de hand beraadslagen?

B. Niets daarvan. Ik geloof veeleer dat de meesten weinig aan die voorschriften hechten.

A. Maar mijnheer! indien dit zoo is, wat moet dan hier... geboren worden? weet gij wel dat zij allen niet bevoegd zijn om veranderingen in onze gods- af eeredienst daar te stellen. ... wij hebben zulke doelmatige verordeningen, gave de Hemel slechts dat ze beter nageleefd werden. De bepalingen zijn goed, ma... worden verkracht. Noch Rabbijnen, noch Advokaten, noch Leden der Hoofd-Commissie, noch Genees- of Heelkundigen zijn hierto... bevoegd, ik begrijp de zamenstelling niet; voor zoover ik ge... hoord heb, moeten er mannen bij benoemd zijn, die nimmer of uiterst zelden ter kerk komen. Moeten deze over onze eeredienst oordeelen?... Allemaal larie mijn vriend! Verscheiden lib... ralen moeten er ook deel aan nemen, die geene scheuring wi... len, maar helaas! Respice finem! De ortodoxen zullen zich af... zonderen. Zoo men wil, wordt er bereids eene petitie gete... kend, om tegen alle veranderingen, die tegen onze ... aan... druisschen, te protesteren; hoe 't zij, 't ware te wenschen, dat er niets van dit alles tot stand kwame.

B. Dit wensch ik met u; maar wees gerust, de Rabbijn is... president.

A. Ja maar men moet huilen met de wolven waarmede men in 't bosch is. Nu, ik geloof dat gij niet veel zin hebt in uw... benoeming en er liefst niet veel over spreekt; ik wil u dan groeten, maar beveel u aan om eens na te denken over 't gee... in de Jaure Dyo cap. 214 verhandeld wordt. Y. Z.

MUDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,
17 Februarij 1842.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
Oude Walch. Tarwe	f	11.00	Boekweit	f	0.0...
Nieuwe dito	«	9.75	Zomergarst	«	3.9...
Oude Zeeuwsche dito	«	10.00	Winter Garst	«	4 ...
N. Zeeuwsche dito	«	9.50	W. Witte Boonen	«	11.4...
O. Zeeuwsche Rogge	«	7.20	W. Bruine dito	«	12.0...
N. dito	«	5.80	W. Paardenboonen	«	6.0...
W. Groene Erwten	«	8.50	Raapolie	f	63.50 p. va...
W. Witte dito	«	7.50	Patentolie	«	66.00 « «
Koolzaad	«	.	Lijnolie	«	44.00 « «
Z. dito	«	.	Raapkoeken	f	85.00 de 1040 «...
Haver	«	5.00	Lijnkoeken	«	10.00 « 100 «

Tarwenbrood het Ned. Pond 19 en een halve cent. Masteluinbrood 17 cent. Roggenbrood 15 cent.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19 Februarij. Sedert den 17 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Walvin, W. Bartled, Yorkshire in Amerika, katoen en rijst; The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; The Star, R. Janes, Cowes, koffij; Leopold den I, J. Cophije, Schiedam, genever en thee l'Eclair, J. de Nijs, Liverpool, klipvi...

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Victoria, J. H, Kastenbein, ballast, St. Ubes; Brittania, S. Bradfield, vlas, Dublin; The Restless, G. Arnold, raapkoek, Yarmouth; Johann, S. J. Wulf, hooi, Algiers.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.